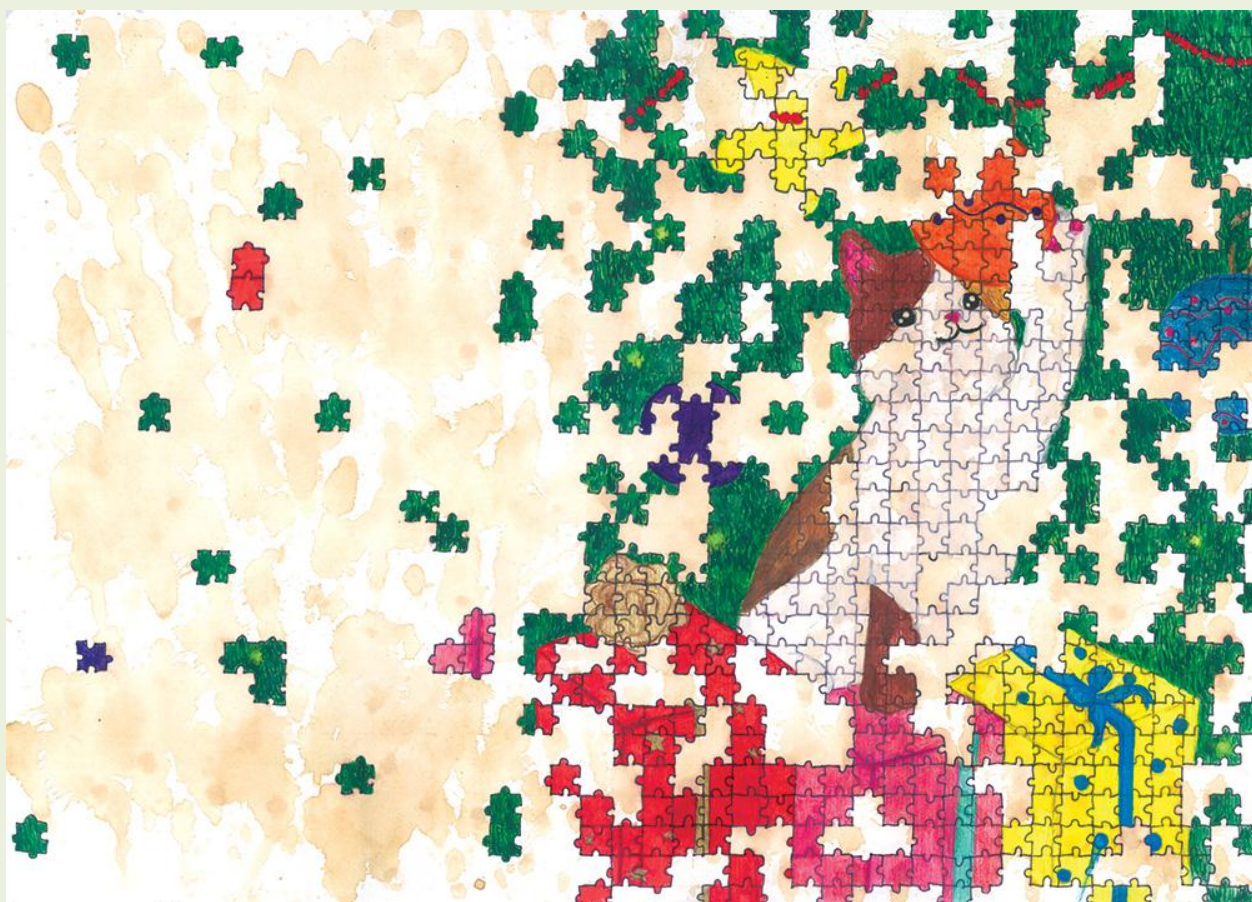

Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

O k i e n k o

september 2024/máj 2025, číslo 118

KDE HLADAŤ

OBSAH

- Úvodník (z pera redaktorky Okienka)	3
- Výročia - Lasica či Sládkovič: Koho okruhle výročie si pripomenieme?	4
- Ôsme stretnutie slovenských dolnozemsých žiakov.....	6
- Divadelný zájazd petrovských žiakov v Iloku.....	8
- Ocenené literárne práce – Čo dokáže pekné slovo.....	10
- Stretnutie so spisovateľkou	13
- Žiaci žiakom	14
- Dvadsiaty piaty výtvarný tábor Makovička	16
- Ocenené literárne práce – V mojej izbe na policičke jedna zvláštna kniha	18
- Дан Светог Саве.....	21
- Zo žiackych písaniek	22
- Čo ma bolí, čo ma páli	24
- Из наших свесака	26
- Z pera štvrtákov	28
- Boli sme na	30
- Ученици 1. ц пишу	32
- Víťazné výkresy výtvarnej súťaže	33
- Naši prváci	34
- Učítelia a žiaci cez kľúčovú dierku.....	35
- FOTOZÁBERY.....	36
- Z každého roška troška	43

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)
Sládkovičova č.2 Báčsky Petrovec

Redakcia Okienka

Valentína Bád'onská (hlavná redaktorka)
Nina Budíková
Ines Orosová
Anna Šimová
Martin Lomen
Filip Triaška (ilustrátor)

Mária Andrášiková, prof. (vedúca novinárskeho krúžku)
Jarmila Pantelićová, prof.
Branislava Bukvič, prof
Nataša Pašćan Mrdak, prof.
Miluša Snidová Miškovićová, prof.

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK

Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA

AHOJTE OKIENKARI!

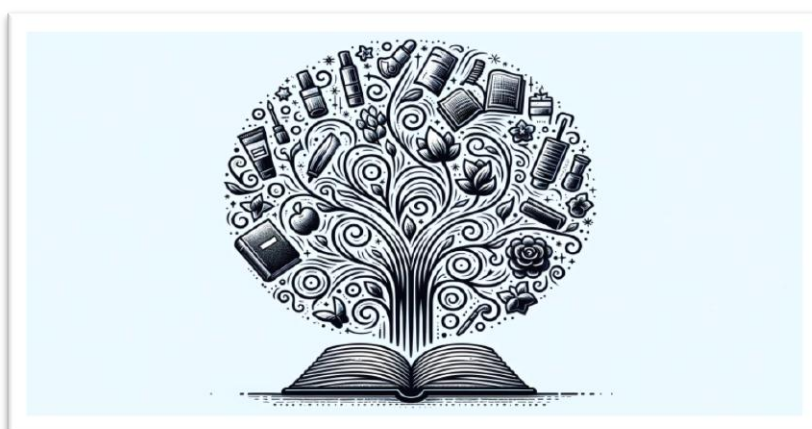

A už je tu! Pred vami je nové číslo Okienka, číslo 118. Aj v tomto čísle sa dozviete čo sa všetko deje v našej škole od 1. septembra až po dnes. Čaká Vás pútavé čítanie plné zaujímavých postrehov, myšlienok a humoru.

Najprv sme privítali nasledovnú generáciu prváčikov. Hneď potom sa konal 8. ročník seminára s medzinárodnou účasťou žiakov a učiteľov z Nadlaku (Rumunsko), Békešskej Čaby (Maďarsko), Iloku (Chorvátsko) a našej školy. Je tu aj bohatá mimoškolská aktivita. Projektom naši žiaci mali možnosť navštíviť laličskú školu, spoznať sa s dejinami a súčasnosťou osady Lalič, ale aj vycestovať do zahraničia a zažiť predvianočnú atmosféru v chorvátskom Iloku. Oslávili sme aj detský týždeň rôznymi aktivitami. A nezabudli sme ani na našu školskú slavu, Svätého Savu. Výtvarnícke schopnosti a šikovnosť sme si skúšali na výtvarnej kolónii Makovička, ktorá každoročne prebieha v našej škole. Za nami je aj úspešná účasť na literárnych súbehoch, kde naši žiaci získali ocenenia. Pripomenieme vám aj výročia dvoch významných osobností. Ktorá je to dvojica?! Nuž prezradí Vám Okienko.

Dosť toho je už za nami, ale i veľa toho nás ešte čaká... Tak si teda spravte pohodu a prelistujte si náš časopis. Prajeme pekné čítanie!

Valentína Bád'onská

VÝROČIA - Lasica či Sládkovič: Koho okrúhle výročie narodenia si pripomenieme? (pripravuje literárny krúžok)

V roku 2025 si pripomíname 85. výročie narodenia legendárneho slovenského humoristu, dramatika, prozaika, textára, moderátora, speváka, herca a režiséra Milana Lasicu.

Milan Lasica (narodený 3. februára 1940 vo Zvolene - umrel 18. júla 2021, Bratislava) vyštudoval dramaturgiu so zameraním na divadlá malých foriem. Už počas štúdia začal vystupovať v Tatre, kde spolu s Júliom Satinským predvádzali svoje autorské dialógy. Neskôr pracoval ako dramaturg Československej televízie, bol členom Divadla na korze v Bratislave, členom divadla Večerní Brno, spevohry Novej scény v Bratislave a od roku 1978 členom činohry Novej scény v Bratislave. Od roku 1982 bol umeleckým šéfom Štúdia S, kde pôsobil ako riaditeľ. Je nositeľ medaily Za zásluhy (2003).

Začínal písaním autorských dialógov a scénok pre seba a svojho partnera Júlia Satinského, v ktorých porušoval všetky pravidlá realistického divadla. Komika Lasicu a Satinského je založená na rozoberaní banálnych životných situácií a ich posune až do absurdna, čo im umožňuje dosiahnuť aj veľmi svojský prístup k jazyku. Tieto texty tiež neostávajú bez skeptického pohľadu na slovenskú mentalitu. V súčasnosti písal najmä texty piesní a naspieval dva albumy starých evergreenov.

Vybrané slová

Dívam sa z okna našej triedy
vonku zas kvitnú agáty
a ja sa cítim ako vtedy
keď som bol chlapec strapatý

Spomienky vo mne tíško driemu
iste to dobre poznáte
mám presne také istú trému
ako po prvom diktáte

Keď smilné víly vili vence
vojaci pevnosť dobyli
na lúke pásli deťúrence
gazdove bujné kobyly

Jano sa vozil na bicykli
psy zlostné vyli na mesiac
kým si naň trochu nenavykli
a hrúbok bolo čoraz viac

Sýty syn sype sypké syry
a vtom mu z hrnca vykypí

výrovi v hlave víchor víri
pytliak má v pysku polypy

Tri mladé chichotavé sysle
chystali útok na sýpky
raz-dva však bolo po úmysle
keď jeden dostal osýpky

V hlave mi víria ypsilony
od ktorých život závisí
a na chodbe zas zvonec zvoní
celkom tak ako kedysi

Pustá je naša stará trieda
odzvonilo už detským hrám
nemožno vrátiť čo sa nedá
a tak dnes iba spomínam

Na vílu ktorá vence vije
a iné vďačné témy
z tej zabudnutej poézie-
a trochu clivo je mi

V roku 2025 si pripomíname 205. výročie narodenia Andreja Sládkoviča

(1820 — 1872)— básnik, literárny kritik a prekladateľ, predstaviteľ slovenskej romantickej generácie.

Vlastným menom Andrej Braxatoris, sa narodil v Krupine, v učiteľskej rodine. Patril medzi najobľúbenejších štúrovských básnikov a svojou tvorbou podal dôkaz o spevnosti spisovnej slovenčiny. Najznámejšie sú jeho básnické skladby **Marína** a **DETVAN**. Okrem toho napísal mnoho kratších básní, ktoré mali aktuálny spoločenský význam. Búril sa v nich proti zlému postaveniu slovenského ľudu (*Nehaňte, ľud môj*), nadšene pozdravoval revolúciu v rokoch 1848/49 (*Zaspeivam pieseň o slobodnej vlasti*) a písal i skladby s južnoslovanskou tematikou (*Milica* a *Gróf Mikuláš Šubić Zrinský na Sikoti*).

Detvan

(úryvok)

5

A teraz práve že je nedeľa,
tak pozde to slnce padá,
hádam sviatočnú halenu z tela
mladého nerado skladá:
alebo driečne Detvy dievčiny
odňali slncu zlaté hodiny,
aby hry ich nebúrilo:
ono pri peknej, spevnej mládeži,
pri dobročinnej tejto krádeži
ešte oko zažmúrilo.

6

Lebo skutočne pažiť zelená
zakvitla kvetmi — devami,
medzi ktorými strojná Elena
oko najvábnejšie mámi:
ony hned' v kolo tarkavé stanú,
krútiac sa z jednej na druhú stranu,
a rtom čerstvým pieseň kypí;
hned' sa rozlietnu na všetky strany
kvetnou dolinou hrdej Poľany
jak včely zo sladkej lipy.

7

Jedna sa nahne k družkinmu uchu,
zašepce čos', okom nabok,
táto objíme tretiu mladuchu,
tak celý šumenia potok;

až všetkých oči na chodník padnú
a úsmechy sa po lícach kradnú: —
či ku hre to prináleží? —
Ej nie! chodníkom týmto hadovým
v košielke bielej s opaskom novým
švárny Martin voľno beží.

8

Čierna kabanka plecom visiaca,
širák kvietím operený,
červená stužka kvietím letiaca
a obličaj ozorený,
a mladý fúzik a briadka mladá,
a sokolieho oka lampada,
a vrkočov havranich pár,
a na opasku ligot storaký,
a ľahkých krpcov dlhé návlačky:
to zmenilo tanečníc tvár.

**Ôsme stretnutie slovenských
dolnozemsých žiakov Mladí dolnozemci
– tvorba a priateľstvo predovšetkým
(tvorivé dielne na udržiavanie
slovenskosti) v petrovskej škole**

Od 12. – 13. septembra 2024 v ZŠ Jána Čajaka v Báčskom Petrovci prebiehal v poradí 8. ročník seminára s medzinárodnou účasťou žiakov a pedagógov z Nadlaku (Rumunsko), Békešskej Čaby (Maďarsko), Iloka (Chorvátsko) a hostiteľskej petrovskej školy (Vojvodina, Srbsko). Úhrnne 40 žiakov a 11 pedagógov sa zúčastnilo tohto jedinečného dolnozemskeho podujatia. Tohto roku výnimočne seminár navštívili aj delegátky z Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí – Katarína Baranyaiová a Jana Kopanicová.

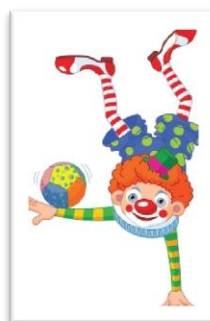
Zoznamovanie sa začalo na školskom ihrisku vo štvrtok poobede hrou Medzi štyrmi ohňami, čo je zložitejšia verzia tradičnej vybíjanej. Druhý deň po privítaní riaditeľa základnej školy Pavla Marčoka hostujúci žiaci a pedagógovia pozreli, ako vyzerá výuka v báčskopetrovskej škole. Po obchôdzke školy a školského areálu žiaci usilovne pracovali v dvoch dielnach dramatickej a výtvarnej. Organizátori si tohto roku zvolili netradičnú tému seminára – *Slovenský dolnozemský cirkus*. Žiaci prostredníctvom dielní pripravili scenár cirkusového programu, potom vypracovali kostýmy, krátke divadielko a následne finálny program prezentovali pred ostatnými žiakmi petrovskej školy.

Po spoločnom obede účastníci seminára si boli pozrieť spolu s pedagógmi Gymnázium Jána Kollára so žiackym domovom.

Projekt Mladí dolnozemeční – tvorba a přátelství především (tvorivé dílny na udržování slovenskosti) zaměřený je na udržování a rozvoj národního a jazykového povědomí a kulturní identity slovenských dolnozemských žáků. V jeho realizaci zúčastnili se učitelky: Mária Andrášiková, Jarmila Pantelićová, a Miluša Snidová Miškovićová a Andrea Arňášová. Nositelem tohoto projektu je Asociace slovenských pedagogů. Projekt finančně podporil Úřad pro Slováků žijících v zahraničí.

Mária Andrášiková, autorka projektu

Divadelný zájazd petrovský žiakov v Iloku

Výchovno- vzdelávací projekt koncipovaný ako Výmenný zájazd žiakov Základnej školy Jána Čajaka v Báčskom Petrovci so žiakmi Základnej školy Julije Benešića v Iloku sa realizoval vo štvrtok 12. decembra 2024.

Úhrnne 40 petrovských žiakov spolu so svojimi učiteľmi zavítali do ilockej školy. Po srdečnom uvítaní, hostitelia pre svojich hostí pripravili spoločný obed. Po spoločnom chutnom obede nasledovala obchádzka školy, ktorá sa ukončila v športovej hale, kde sa petrovskí divadelníci ilockým žiakom a učiteľom predstavili modernizovaným divadielkom Šípková Ruženka. V divadielku účinkovali divadelníci, žiaci 7. ročníka a tanečnice, žiačky 3. ročníka. Divadielko pripravili učiteľky Jarmila Panteličová, profesorka slovenského jazyka a Jana Kopčoková-Gániová, profesorka triednej výuky. Po niekoľkohodinovom kamarátení hostiteľských a hosťujúcich žiakov, petrovskí žiaci navštívili areál hradu, v ktorom sa nachádza centrálna budova v stredovekom meste Ilok, slávne staré ilocké pivnice a Múzeum mesta Ilok. Následne si pozreli úchvatnú panorámu mesta a okolia. O dejinách hradu, o jeho obnove a o meste Ilok vyrozprávala Božena Dasićová, profesorka slovenského jazyka hosťiteľskej školy. Taktiež sprístupnila hosťujúcim žiakom život a aktivity ilockých Slovákov. Nakoniec petrovskí žiaci si pozreli vianočnú ozdobu mesta a a tým ukončili svoj predvianočný divadelný zájazd.

Divadelný zájazd zorganizovala autorka projektu Mária Andrášiková, profesorka slovenského jazyka v petrovskej škole. Nositeľom projektu je Asociácia slovenských pedagógov. Finančné prostriedky na cestovné náklady na dopravu petrovských žiakov a ich učiteľov zabezpečil Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

Ocenené literárne práce

Literárny súbeh Čo dokáže pekné slovo (NRSNM)

Detektívka Klára

Detektívka Klára bola známa svojou prenikavou intuíciou a neochvejným odhodlaním.

Jedného daždivého večera dostala naliehavý telefonát od známeho autora Edgara. Jeho najnovší rukopis, očakávaný triler, zmizol z jeho zamknutej pracovnej miestnosti. Klára dorazila do Edgarovho grandiózneho viktoriánskeho domu, kde vzduch prevládal vôňou vlhkého dreva a starého papiera. Steny boli vystavané knižnicami a blikanie svetla z lampy vrhalo strašidelné tieň. Edgar, neupravený muž v päťdesiatke, nervózne kráča: „Nechal som ho presne tu na stole a teraz je preč!“ zakričal, jeho hlas bol trasľavý, zmiešaný hnevom a strachom. Klára preskúmala miestnosť, jej ostrý zrak skenoval každý detail. Stôl bol zamiešaný s poznámkami, použitými šálkami kávy a roztrúsenými perami, ale rukopis nikde nebol. Okno bolo trochu pootvorené, hučanie dažďa vytváralo melancholický podklad. Klára sa obrátila ku Edgarovi: „Kto iný mal prístup do tejto miestnosti?“

„Len moja asistentka Lily. Je so mnou už roky,“ odpovedal, trúfajúc si na spánok.

„A kedy ste naposledy videli rukopis?“ Klára sa ešte viac zaujímala.

„Pred obedom. Lily bola tu, ale odišla skoro.“

Klára si túto informáciu zapisala. „Musím s ňou hovoriť,“ rozhodla sa. Po získaní adresy Lily sa Klára vybrala do malého bytu v blízkosti, jej inštinkty ju viedli cez búrku. Lilin byt bol upravený, plný kvetináčov a výtvarných potrieb, ale Klára si všimla, že vzduch je naplnený miernym napätím. „Vieme o rukopise,“ povedala, jej tón bol neutrálny. „Môžete mi povedať, kde ste boli po tom, čo ste opustili Edgarovu miestnosť?“ „Išla som do kníhkupectva. Mala som stretnutie ohľadom nášho ďalšieho projektu,“ odpovedala Lily, jej hlas bol stabilný. Ale Klára si všimla záblesk, niečo v jej očiach - bola to vina, alebo iba prekvapenie? Klára sa rozhodla posunúť ďalej. „Všimli ste si niečo nezvyčajné v dome? Nejaký dôvod, prečo by niekto mohol ukradnúť rukopis?“

Lily na chvíľu zaváhala. „Nič, čo by som si mohla myslieť. Edgar bol vždy veľmi ochranný voči svojej práci.“

Klára opustila byt s pocitom, že niečo je v poriadku. Potom sa vrátila do Edgarovho domu a znovu preskúmala pracovňu, teraz sa sústredila na knižnicu. Jeden názov jej prilákal pozornosť - *Umenie klamu*. Zvedavosť ju vyprovokovala, Klára vytiahla knihu a na jej prekvapenie objavila skrytú priehradku za ňou. Vo vnútri ležal chýbajúci rukopis, nedotknutý a úhladne zviazaný. Vlna triumfu prešla cez ňu, keď si vzala dôkaz. Vrátila sa k Edgarovi a odhalila svoje nálezy. „Lily musela vedieť o tejto skrytej priehradke,“ vysvetlila. „Použila ju na skrytie rukopisu, možno plánovala prevziať zásluhu za vašu prácu.“

Edgarova tvár sa zmenila, hmotnosť zrady bola evidentná v jeho očiach. „Dôveroval som jej... ale prečo by to robila?“ Klára zvážila možnosti. „Ambície môžu poháňať ľudí k zúfalým rozhodnutiam. Možno si myslela, že ak si rukopis skryje, môže ho prepísať svojím vlastným spôsobom.“ S novým odhodlaním Edgar prikývol. „Nenechám si to vziať. Musím ju konfrontovať.“

„Buďte opatrný,“ varovala Klára. „Je to delikátna situácia. Musíte to zvládnuť s rozvahou.“

Keď Klára odišla, dažď konečne prestal a vzduch bol teraz chladný a jasný. Cítila upokojenie, vedomá si, že ďalšia záhada bola rozlúštená a spravodlivosť bola na dosah. Edgar si znovu získa svoju prácu a možno sa naučí cennú lekciu o dôvere. V nasledujúcich dňoch Klára zostala v kontakte s Edgarom, zatiaľ čo sa stretával s Lily. Konfrontácia bola napätá, ale nakoniec Edgar obstál. Lily sa priznala a odhalila, že jej ambície jej zakrývali úsudok. Edgar sa rozhodol dať jej druhú šancu, ale za prísnejších podmienok. Klára sa usmiala sama pre seba, spokojná, že jej intuícia ju opäť priviedla k pravde.

Keď prechádzala cez teraz slnečné ulice, cítila obnovu účelu. Vždy sa objavia ďalšie záhady a ona bola pripravená na všetko, čo príde.

Karolína Cechmajstrová 7. a

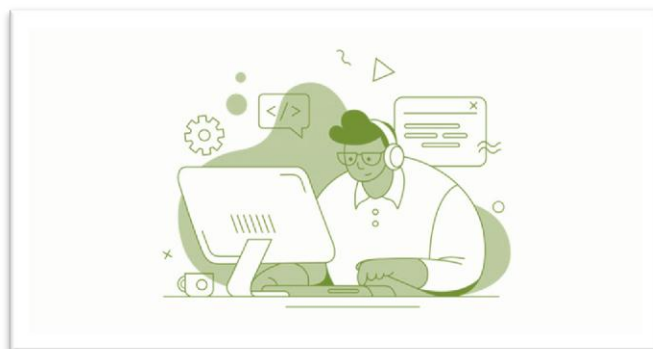
1. miesto (próza)

V škole zmizli nové počítače

Jedného krásneho školského dňa, do našej školy prišiel nový učiteľ informatiky, učiteľ Martiniak. Prišiel k pani riaditeľke na rozhovor za prácu a dostal ju. Nasledovný deň začal učiť žiakov, ktorí si ho obľúbili. Učiteľ Martiniak učil i mňa a naozaj bol skvelý učiteľ. Na hodine sme sa aj učili, ale aj rozprávali, aj zabávali. Prišiel piatok a tak ako aj my, tak aj učiteľ Martiniak, išiel domov, aby si oddýchol. V pondelok, keď pán učiteľ prišiel do školy, odomkol učebňu informatiky a zažal svetlo, odrazu uvidel, že školské počítače zmizli! Nezdržal sa v učebni ani minútu a rýchlo bežal k riaditeľke. Chceli pozrieť na kamery, ale keď niekto niečo ukradne, nie je ľahké zistiť, kto to bol a tak bolo aj teraz. Lúpežník prekryl kameru nejakou látkou a nič, čo kamera nahrávala, sa nevidelo. Aj pani riaditeľka, aj všetci učitelia sa zľakli preto, že si mysleli, že medzi nimi je zlodej. Ihneď pozvali detektívku Andreu, aby všetko vyšetrila. Najprv pozrela v učebni informatiky, odkiaľ zmizli počítače. Tam našla odtlačky prstov, ale keď preverila pracovníkov školy, neboli to ničie z nich. Preto sa Andrea rozhodla všetkých zamestnaných opýtať, či niečo videli, alebo či niekto niečo o tom vie. Všetci jej vraveli, že boli doma, alebo že boli v škole, ale len za krátko, tak nič nevideli. Detektívke Andrei podozriví boli pán učiteľ matematiky, pani riaditeľka a učiteľ Martiniak. Pán učiteľ z matematiky bol podozrivý preto, že ak sa ho niečo opýtala, on by povedal, alebo neviem, alebo by nič ani neodpovedal. Pani riaditeľka jej bola podozrivá preto, že ona má prístup ku všetkým kľúčom v škole a aj je po celé dni v škole. A pán učiteľ Martiniak bol podozrivý aj Andrei, aj pracovníkom preto, že bol nový a nikto o ňom nič nevedel. Ubehlo niekoľko dní a detektívka Andrea nič nezistila. O pár minút pani riaditeľka rýchlo dobehla ku Andrei a vravela jej: „Andrea, viem, čo sa stalo s počítačmi. Ale nie so všetkými.“ Andrea sa spytuje: „Čo sa stalo? Rýchlo mi to povedz!“ „Teraz mi môj pomocník vravel, že minulý týdeň prišli opravári opraviť počítače, ale nemohli ich opraviť tu v škole, tak si vzali domov, že ich tam opravia,“ povedala pani riaditeľka. „Super! Teraz vieme, čo sa stalo s niektorými, ale kde sú ostatné počítače?“ Pani riaditeľka to nevedela a preto len mlčala. Ešte jedného školského dňa, keď všetky deti odišli domov, počuli sa zvuky z miestnosti, kde bol školník. Andrea to počula a zavolať pani riaditeľku, nech spolu idú vidieť, čo sa tam stáva. Keď otvorili dvere, mali sa za čo aj prekvapiť. Boli tam školník, učiteľ matematiky a pán učiteľ Martiniak. Andrea sa ich opýtala: „Čo vy tu robíte s počítačmi a prečo ste nám nevraveli, že sú u vás?“ Učiteľ Martiniak zahanbene a smutno povedal: „No, ja som vedel, že počítače pôjdu na oprávku.“ „Tak sme ich my traja zniesli sem, aby sme sa zabavili - povedal školník. „Ale sme si mysleli, že nás nechytíte, lebo keď by prišli ostatné počítače z oprávky, my by sme i tieto vrátili.“ „My sme si chceli iba oddýchnúť od práce a učenia. PREPÁČTE.“ povedal učiteľ Martiniak. Pani riaditeľka vravela: „Prečo ste sa ma to len neopýtali?“ Všetci traja iba mlčali a zahanbene pozerali do zeme. „No dobre, aspoň sme vylúštili záhadu“- vravela Andrea. riaditeľka povedala: „No, to máš pravdu. A vám tentokrát odpustím, ale ak to ešte raz spravíte, dostanete výpoveď.“ Všetci boli šťastní. riaditeľka a Andrea preto, že našli počítače a školník, učiteľ matematiky a učiteľ Martiniak preto, že nedostali výpoveď.

Ak vám je potrebné vylúštiť nejakú záhadu, zavolajte si len detektívku Andreu a nezabudnite i našu pani riaditeľka a ony vám s tým pomôžu.

Mia Čániová 7. b
1. miesto (próza)

Krátky detektívny príbeh

V našej rodine sa často hovorí, že niečo prejde, kým sa oženiš. Túto vetu som počul už toľkokrát, že som sa rozhodol preskúmať, čo to vôbec znamená a aký má zmysel.

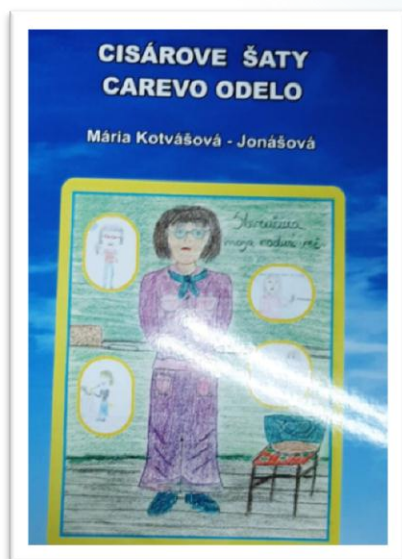
Bol som prvák, keď som si všimol, že keď spadneš z bicykla a vybijieš si predné zuby a musíš nosiť drôtky na nich, všetci „šorom“ povedia: „Kým sa oženiš, prejde.“ Keď dostaneš zlú známku a doma fňukáš a hneváš sa, zase nasleduje veta: „Prejde, kým sa oženiš.“ Hnevala ma táto veta, nechápal som, aký má súvis s tým, že mi napríklad vypadla zmrzlina na betón. Ak si v našej rodine niekto koleno rozbil, ak niekoho včela uštipla, ak stratil novú čiapku a smutný je, no hádajte, čo sa povie? Otec dokonca aj mame, keď buchla členkom do stola, povedal: „Prejde, kým sa oženiš.“ Mama len vytreštila oči a tresla dverami. Prečo to hovoria? Kto to vymyslel? Ako prvý podozrivý, že vymyslel túto otrasnú vetu, bol apko Jožko. Vypadlo vlastne, že mi apko nevie pomôcť pri vyšetovaní. Spomenul si, že aj jeho starý otec často používal toto príslovie. Nevedel mi povedať ani ujo, lebo ten sa nikdy neženil. Ale povedal mi, že aj jemu tak často hovorili starší. Potvrdili mi to aj tetky a potom aj susedov Jarko. On sa nedávno oženil, ale nevedel povedať, či všetko prešlo. Nechal som to tak, ale som pomaly začal chápať, že všetko má súvis s časom. Rozmýšľal som, čo by to všetko mohlo prejsť, kým sa naozaj ožením. Mohlo by prejsť veľa rokov. Možno aj desaťročí. Takže mal by som celkom dosť času na to, aby som sa dovedty naučil hrať na klavíri, rýchlo skladať Rubikovu kocku a všetko to, čo ma teraz trápi. Aj škola by už prešla. Kto vie... kým sa ja ožením, možno budeme mať lietajúce autá. Možno už budeme lietať v strojoch do budúcnosti a minulosti a nájdeme človeka, ktorý si prvý vymyslel, že všetko prejde, kým sa oženiš.

Takže tá veta mi je už dnes trochu milšia. Preto som sa na otca v lete už nehneval, keď mi po operácii očí povedal, že prejde kým sa ... viete už čo. Bol som smutný, že ma bolí a nemôžem s kamarátmi k bazénu, ale už ma nehnevali jeho žarty. Ak budem mať v tej budúcnosti deti, tiež im tak budem hovoriť. Lebo vidím, že to celkom dobre funguje. Keď to vysloviš, vieš, že všetko raz bude dobre.

**Miroslav Hemela 7. a
špeciálna cena**

Stretnutie so spisovateľkou

Prezentácia najnovšej knihy Márie Kotvášovej-Jonášovej *Cisárove nové šaty* sa uskutočnila 6. decembra 2024 v čítárni Obecnej knižnice Štefana Homolu v Báčskom Petrovci.

Nová dvojjazyčná publikácia obsahuje výber z autorkinej tvorby pre deti a mládež, ktorej sa venuje už tridsať rokov. V knihe sa nachádza osem poviedok, z ktorých sedem patrí medzi jej staršie diela, doplnené o novú poviedku, ktorá dala knihe názov.

Na záver po prečítaní úryvkov z poviedok, autorka prítomným žiakom zadala hádanky a kto ich vedel rozlúštiť, tým darovala z vlastných kníh. Keďže bolo Mikuláša, aj ostatným prítomným sa dostalo sladkostí.

Martin Lomen a Alex Mileusnić, 5.a

Žiaci žiakom

Výchovno- vzdelávací projekt koncipovaný ako divadelný zájazd žiakov Základnej školy Jána Čajaka v Báčskom Petrovci do rozličných vojvodinských základných škôl s vyučovacím jazykom slovenským sa realizoval v piatok 29. novembra 2024 návštevou Základnej školy Nestora Žučného v Laliti.

Petrovskí žiaci sa lalitským žiakom a učiteľom predstavili modernizovaným divadielkom Šípková Ruženka. V divadielku účinkovali divadelníci, žiaci 7. ročníka a tanečnice, žiačky 3. ročníka. Divadielko pripravili učiteľky Jarmila Pantelićová, profesorka slovenského jazyka a Jana Kopčoková-Gániová, profesorka triednej výuky. Po obchôdzke školy a niekoľkohodinovom kamarátení sa hostiteľských a hostujúcich žiakov, petrovskí žiaci navštívili etno-

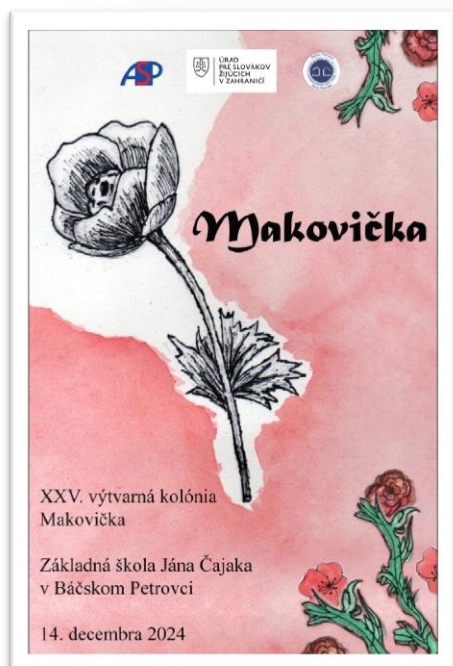
dom, kde ich privítali členky Združenia žien matkino srdce. Následne navštívili Slovenský evanjelický kostol, kde im o dejinách Lalite a o sťahovaní Slovákov do tejto osady vyrozprávala Anna Hrnčiarová, profesorka slovenského jazyka hostiteľskej školy. Nakoniec petrovskí žiaci sa zastavili aj pred starou slovenskou školou - teraz Dom kultúry, kde sa narodil prvý slovenský vojvodinský akademický maliar Karol Miloslav Lehotský.

Divadelný zájazd zorganizovala autorka projektu Mária Andrášiková, profesorka slovenského jazyka v petrovskej škole. Nositeľom projektu je Asociácia slovenských pedagógov. Finančné prostriedky na cestovné náklady na dopravu petrovských žiakov a ich učiteľiek zabezpečil Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí.

Dvadsiaty piaty výtvarný tábor Makovička

Dvadsiaty piaty výtvarný tábor Makovička sa uskutočnil v sobotu 14. decembra v Základnej škole Jána Čajaka. Na Makovičke sa zúčastnili stáli účastníci z prostredí, tak ako každoročne, a to z Báčskeho Petrovca, Kulpína, Maglića, Pivnice a Kysáča.

Témy tohtoročnej Makovičky boli viaceré: 75 rokov Múzea vojvodinských Slovákov, 80 rokov založenia XIV. Vojvodinskej údernej slovenskej brigády, 170 rokov narodenia Mihajla Pupina a 25 ročníkov Makovičky. Organizačný výbor Makovičky v čele s vedúcou Danielou Markovou a realizátorkou Milušou Snidovou-Miškovičovou si naplánoval, že i tohto roku budú tri dielne (maliarska, sochárska a grafická), ktoré sa realizujú v troch učebniach. Materiál pre prácu bol zabezpečený pre všetkých účinkujúcich a v prípade, že

niekto mal svoje špeciálne náčinie, mohol si ho priniesť a používať.

Prítomných predtým ako sa dali do práce pozdravila Daniela Marková a na domácej pôde privítal i riaditeľ školy Pavel Marčok. Prihovorila sa aj Mária Andrášiková, predsedníčka Asociácie slovenských pedagógov, v rámci ktorej sa podujatie aj zrealizovalo a o tom, ako sa bude pracovať, žiakom prezradila Miluša Snidová-Miškovičová. Všetkým účastníkom popriali tvorivú prácu, mnoho nových priateľstiev a pekne strávené chvíle v spoločnej tvorbe a družbe.

Potom sa skupiny žiakov rozvrhli do troch učební na poschodí petrovskej základnej školy. Sochársku dielňu viedol Zvonimír Pudelka, maliarsku dielňu mala na starosti Andrea Merníková-Šimonová a grafickú Emília Valentíková-Labátová. Prítomní pedagógovia v rámci každej dielne v krátkosti vysvetlili o samotných pracovných technikách, akými žiaci potom pracovali. V maliarskej dielni pracovali s vodovými farbami, drevenými ceruzkami, mohli používať fixky, mohli strihať a pracovať s kolážovým papierom. Grafici pracovali technikou suchej ihly, teda ide o techniku hlbokkej tlače a sochári mali figurálnu formu v štylizovanom prevedení a pracovali s hlinou.

Ako aj v predchádzajúcich rokoch, po ukončení tvorivej činnosti bol spoločný obed a voľné chvíle, kde bolo možné odísť pozrieť si aj Galériu Zuzky Medvedovej a potom nasledovalo aj vyhodnotenie podujatia a odovzdávanie primeraných darčiekov a diplomov.

Po vyhodnotení prác, ktoré vznikli počas 25. Makovičky a ktoré spoločne ocenili prítomní pedagógovia zo všetkých prostredí, výsledok je takýto: V kategórii sochárov prvé miesto obsadila Emília Grňová z Petrovca, druhé Luka Adamovič z Magliča a tretie Jana Krásniková z Petrovca a Dunja Krajnovičová Magliča. V kategórii maľby prvá bola Maša Lončarová z Petrovca, druhé boli Iva Chrt'anová z Kysáča a Daniela Filipovičová z Petrovca a tretie miesto si rovnoprávne rozdelili Anela Lakatošová z Kulpína a Anna Dingová z Pivnice. Pochvalu riaditeľa získali Lucia Hodoličová z Petrovca a Danilo Valtner z Magliča. V kategórii grafikov prvá bola Anja Samardžićová z Kysáča, druhá Lana Sabolčká z Petrovca a o tretie miesto sa rozdelili Nikola Karačonji z Magliča a Lara Brtková z Petrovca.

Ocenené literárne práce

Literárno-výtvarný a foto súbeh - V mojej izbe na policičke jedna zvláštna kniha (Obecná knižnica Štefana Homolu)

Môj príbeh rozpráva o prešvihanej knihe z mojej policičky. Určite v tom majú prsty moji rodičia. Vycvičili knihu nech mi každý večer pred spaním pripomína, že som dnes nečítala. Kričí, skáče po policičke a veľmi sa hnevá. Pozerám sa na ňu, beriem si ju do rúk, prečítam si stranu, dve a už sa knihe drieme. Musím povedať rodičom, že kniha nemá kondíciu. Aká je to teda zvláštna kniha, ktorá zaspí kým prečítam dve, tri strany?

Daša Lončar 4.a

Ako dar na narodeniny od starého otca som dostala knihu, kniha nemala názov a nemala ani autora. Nebolo to trochu čudné?

Starý otec mi hovoril, aby som si tú knihu odložila na jedno miesto, kde nikto tú knihu nenájde, hovoril mi, aby som si tú knihu neprečítala, kým on neumrie. PREČO? Môj starý otec bol chorý a lekári predpokladali, že o kratší čas umrie. Posledné chvíle sme trávili s ním a splňal nám všetky žiadosti ako i my jem. Posledné dni pred smrťou mi starý otec hovoril iba o tej knihe a v poslednú noc, predtým ako sme šli spať, starý otec ma nechcel pustiť ísť do izby a tak som bola s ním. Povedal mi, že keď mi bude chýbať, nech otvorím tú knihu a poviem: „Nech si zase užijem dobrodružstvo s dedkom“. Keď tú vetu vyslovím, ocitneme sa vo svete, kde budeme iba my dvaja, on bude dozerať na každý môj krok a bude tu so mnou i v dobrých i v zlých situáciách. Ako malá som ho veľmi milovala a stále sme boli spolu, keď ma rodičia nechali doma a on ma *merkoval*, hovoril, že do mojich piatich rokov nepôjdem do škôlky, lebo sa on bude starať o mňa. Starý otec mi bol i rodičom i kamarátom, vedel všetky pesničky a všetky tance, naučil ma písať, čítať, rozprávať, kresliť a to najlepšie, byť dobrou osobou. Naučil ma byť dobrým kamarátom a keby jeho nebolo, dodnes by som nevedela jazdiť na bicykli... Poslednýkrát v tú noc som sa ja posledná rozprávala s ním o našich pekných chvíľach, bolo už neskoro a on mi povedal posledné slová, na ktoré nikdy nezabudnem, tie slová zneli takto: „Neopustím ťa nikdy, keď si myslíš, že si sama, spamätaj sa, že som ja tu, nikdy si nemysli o sebe, že si zlá, každému človekovi odpusť, ako som i ja odpúšťal, buď dobrým človekom bez hriechu, ver do boha a buď šťastná“. Vety neboli logické, ale boli posledné, ktoré on povedal, bola to posledná chvíľa strávená s ním, veľmi zlomená a smutná som ho videla poslednýkrát ako sa usmieval, ikeď preňho bol to ťažký period. Úsmev z tváre nebol preč, chcel mi ešte niečo povedať, ale nemohol, ústa sa mu otvárali a nič sa nepočulo, očami ma pozeral, ale nemihol. Nemohla som pochopiť, čo sa to presne stáva, myslela som si, že snívam, no predsa to bola pravda a bola som v pravom svete. Ubehlo niekoľko týždňov ako môj dedko umrel, nechcelo sa mi nič, iba som ležala a plakala. Prišiel i ten deň, keď mal mať dedko narodeniny, bolo to prvýkrát, ako som oslavovala narodeniny bez neho. Nemohol ochutnať jeho najlepší koláč, ktorý by som mu schystala, keď sa mu jedol. Mojm darom preňho bola modlitba. Tou modlitbou by som sa spamätala na naše pekné chvíle a tie chvíle mi pripomenuli na tú knihu a tak som sa rozhodla ju otvoriť, ikeď som si myslela, že tam bude nejaký obyčajný text, ale to tak nebolo, kým som ju nevzala do rúk. Otvorila som ju a bola prázdna, iba na poslednej strane sa nachádzala naša fotka. Urobila som to, čo mi dedko povedal, vzala

som fotku a povedala som vetu. O pár sekúnd sa mi *zatmavelo* v očiach a PUM! Zrazu som spadla na trávku, akurát som sa ocitla v lese, kde sa nachádzal malý domček. Bol tam potôčik, zvieratka a cestička, ktorá viedla do domčeka. Keď som si zastala pred domček, poklopala som na dvere a otvoril mi môj DEDKO. Od toľkého prekvapenia som nevedela, čo mám robiť. Objala som ho a vošli sme dnu, dedko sa prekvapil, že mi už chýba, predsa ubehlo len pár týždňov, nestačil si ani vystavať celkom dom a schystať pre mňa prekvapenie. Zablahoželala som mu k narodeninám a spolu sme prichystali náš koláč, koláč bol veľmi chutný a zjedli sme ho celý. Tieto narodeniny boli najkrajšie, ktoré sme spolu oslavovali. Dedka som sa opýtala, ako sa tu dostal, ale mi nechcel povedať, povedal iba, že je to tajomstvo a že mu všetci chýbajú, ale nikto nesmie vedieť, kde sa nachádza. Dedko mi dal diamant, v ktorom sa nachádzal verš z našej obľúbenej piesne, ten diamant by ma mal vrátiť späť domov. Objali sme sa a ja som sa musela už vrátiť. Domov som sa dostala rovnakým spôsobom ako do lesa, lenže teraz som sa spadla na posteľ, kde bolo mäkkšie. Na knihe sa každým raz nakreslil výkres nás, ako sme sa zabávali a veselili. Tak som každodenne chodila na návštevu k dedkovi a boli sme ako v pravom živote, vedel všetko, bola som veľmi hrdá, že mal pravdu, že ma nikdy neopustil a že bude tu vždy, tak som sa naučila, že všetko čo by som chcela, sa môže stať a že musíme byť trpezliví, lebo s hnevom a smútkom sa nič dobré nestane.

Mojou žiadosťou je, aby táto kniha stále ožívala, nech mám pekné chvíle s ním.

Hana Hrubíková 7. b
2. miesto (próza)

V mojej malej izbe, na najvyššej policičke, stojí jedna kniha, ktorá iba zbiera prach, dobre, viacero kníh. V tejto digitálnej dobe na knihy nemám veľa času, preto stojí tam sama. Viete, že sú aj digitálne knihy, možno našu generáciu zachráni, aj planétu a stromy. Aj prach sa bude musieť kade tade poberať. No však, počas jesene sa diali čudné veci

Rýchlo ubehol september, potom aj október, a za ním prišli aj zimné prázdniny. Na chvíľu som si myslela, že sa dám do relaxácie a moja mama kričí, že som stále na zadku a na telefóne. Hodila mi knihu do rúk a bola som presvedčená, že mám čítať knihu. Keď som dostala vôľu na čítanie, čítaj, bola som prinútená, otvorila som ju. Všetko okolo mňa sa začalo točiť a kývať, zmizla som. Moje telo ešte ležalo na posteli, ale môj rozum odišiel niekde ďaleko, viedli ho strany knihy, von z reality, z mojej izby a z prítomnosti. Čas a priestor prestali existovať. Toto nie je obyčajný svet, stromy sú čokoládové, listy ružové, oblaky sú z jemnej a lahodnej cukrovej vaty, ktorú mi mama nikdy nedopraje, teraz je jej neúrekom. Neprší dažď, ale lahodná šťava, zbieram ju ako starká v Petrovci dažďovku. Nestrávil som mnoho času v tom cukrovom svete, začalo ma bolieť brucho od všetkých sladkostí. Chcela som sa vrátiť do nášho sveta. Zrazu sa všetko okolo mňa začalo znovu otáčať a vrátila som sa späť do mojej izbičky. Možno to bol iba sen? No, predsa kniha bola dočítaná, mala som v ruke otvorenú poslednú stranu a cukor na prstoch.

Na druhej strane, bola som rada, že som sa tej knihy dotkla. Dúfam, že zase, keď otvorím niektorú knihu, sa znovu ocitnem v tom zvláštnom cukrovom svete. Na cukrové prsty sa aj knihy ľahšie lepia.

Lucia Kevenská 7. a
3. miesto (próza)

V mojej izbe stojí kniha,
zvláštna a tajomná.
Čo v sebe skrýva,
prezradí ti sama.

Strany plné dobrodružstiev a snov,
čo z nej vystupujú,
len ty pochopíš,
drahá moja.

Otvor ju opatrne a do sveta sa ponor,
v nej múdrosť a fantázia spolu splývajú.

Nech každá strana nový príbeh rozpráva.
V tvojej izbe tá kniha zázraky oživa.
A ty spolu s ňou dobrodružstvá zažívaš,
v jej slovách tajomstvá a múdrosť objavuješ.
Spolu s ňou letíš na krídlach fantázie
do sveta, kde všetko možné je a snov plný je.

**Saňa Melichová 8. a
3. miesto (poézia)**

Možno ani veľmi neoklamem, keď poviem, že knihy mám veľmi rád. Ibaže, odvtedy, ako som tínedžer, častejšie z nich utieram prach každú sobotu, keď si mama vymyslí veľké upratovanie, ako čo ich čítam. Vtedy v duchu nadávam na tie štyri police plné kníh, ale trvá to len chvíľku, pretože som hrdý na moju kolekciu. Je v nej veľa zvláštnych kníh, ktoré zdobia policu v mojej a bratovej izbe.

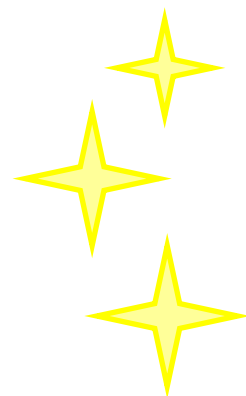
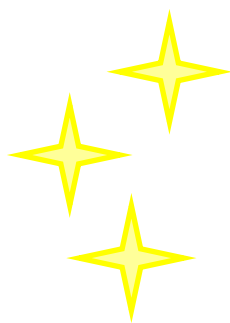
S knihami som rástol, to je pravda pravdúca. Mama študovala literatúru a v našej domácnosti, kde sa len pozriete, všade sú knihy, slovníky, noviny, papiere. Raz sme sa pokúsili aj prečítať koľko ich je, ale to bola ťažká práca - zakaždým sa ešte nejaká našla v zásuvke a stále prichádzali nové. Tá moja prvá, ktorej som sa stal majiteľ na moje druhé narodeniny s dátumom a venovaním od krstnej mamy - je O Gul'kovi Bombul'kovi. Tak som ju mal rád, že sa celá rozpadla od listovania. Z nej som sa aj učil čítať moje prvé vety. Gul'ko bol milý a obrázky krásne, nuž každý večer musela byť prečítaná čo len polovica knihy. Druhá kniha, tiež zvláštna, bola O psíkovi a mačičke. Rodičia nám ju čítali stále, lebo sme ich prosili, aby aj s takým zmeneným hlasom čítali ako herci a bolo to také divadlo každý večer pred spaním, smiech a krik. Táto kniha dostala aj také špatné čiarky a výkresy od môjho mladšieho brata, ale dá sa z nej aj dnes čítať. Tretia obľúbená a od lásky, dosť v zlom stave je kniha, ktorá sa volá Ako je to možné? To už bola taká „mužská“ kniha, pretože z nej čítaval ocko. Najčastejšie sme ho „unúvali“ s poviedkou Hromy, blesky - tresky, plesky. Bolo to cez víkend, keď k nám chodieval starší brat Milan, takže sme všetci traja čakali, ako otec bude napodobňovať blesk, hrmenie a strach detí pred spaním. Keď bol rad na mamu, tak nám trom čítala knihu Starenka Marienka, pes Vlado a chlapi. A potom to už išlo. Krstná mama pracuje na fakulte a zakaždým, keď prišla k nám, či boli narodeniny, meniny, či oslavy - tu máš knihu. Zbožňoval som knihu Maťko a Kubko, páčili sa mi aj Soľ nad zlato, Slovenské rozprávky, Zlatá reťaz, Medovník, Malý princ. Niektoré som dostal ako darček pre výstup na festivaloch Tvorí celá rodina a preto ich mám veľmi rád, hoci som už trochu veľký pre knihy o zvieratkách a dopravných prostriedkoch. Niektoré mi ujo, alebo rodičia doniesli, keď cestovali na Slovensko a kolekcia rástla aj preto, že nás aj u mamy a otca v robote vypravádzali domov s detskými knihami. Od ich kolegu Martina Prebudilu som dostal bájky, knihu Pozemšťan Milan a Vincent bez ucha, od Miroslava Gašpara máme Mesiac nad našim dvorom a minulé Vianoce nám Ježiško pod stromček doniesol knihu Azitun, ktorú napísala teta Andrea, mamina kamarátka. Priniesol ju ujo poštár, bol to taký pekný zážitok.

Takže vidíte, ako si vybrať len jednu zvláštnu knihu, keď o každej mám príbeh ako sa k nám dostala a prečo? Možno nečítam dosť, ale to sa vždy môže zmeniť. Moji mi vravia, že možno ešte zmúdriem a hádam sa v tých knihách za ten čas len nič nepokazí.

**Miroslav Hemela 7. a
osobitná cená (próza)**

Дан Светог Саве

У нашој школи је и ове године обележен Дан Светог Саве коме су присуствовали ученици, наставници, запослени и гости. Школска слава увек је прилика да се подсетимо овог великана српске историје, за нас најважнијег по просветитељском раду. Свака школа је храм посвећен знању и зато сви ми идемо стопама Светога Саве. У част великог празника – Савиндана су наставници и ученици наше школе припремили културно – уметнички програм.

ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK

Kde sa dobre varí, tam sa dobre darí

Láska vraj ide cez žalúdok. Nie vraj, ale určite! Mali to už overené aj babičky našich babičiek. Prečo by si inak zachovávali toľko receptov na pochúťky od výmyslu sveta. Nuž preto, aby každá mohla zalichotiť najprv svojmu milému a potom získať aj priazeň kohokoľvek potrebovala. Horúca slepačia polievka zahнала pacientom chrípku. Kohút či palacinky odnesené učiteľovi zaručili deťom lepšiu známku. Pampúchy u susede priniesli nové klebety, medovníky mládencom prvé bozky, makové pirohy sedliakom ešte väčšiu radosť. Potom rôzne polievky či nátierky, mäsité a vajcové jedlá, omáčky, šaláty, varené, pražené, či kysnuté múčniky, nákypy, krémy a ďalšie maškrtky... Na chuť, vôňu, ale aj posolstvo voľakedajších jedál by sme určite zabudli, keby sa ženy nepostarali o to, aby nám im zachovali. Vďaka patrí každej kuchárke, ktorej sa nelenilo zapísať nielen potrebné zložky, ale aj pracovný postup. Takto najprv vznikali súkromné receptáre a potom aj verejné publikácie. Každý, kto sa chce dať do prípravy čohokoľvek tradičného slovenského, najradšej siahne po Kuchárke Ľudmily Dankovej. Je to naša najstaršia kniha receptov, ktorá má v domácnosti takmer rovnako významné miesto ako Biblia. Postupne sme k nej prikladali receptáre jednotlivých ženských spolkov a aby sa na ich obsah nezabudlo prispelo aj organizovanie rôznych podujatí. Stačí spomenúť festival klobás, kukuričný bál, zemiakové hody či takzvané tortiády a slinky sa už zbiehajú. Láska rastie. A ak teda ide cez žalúdok, aj slovenčina ide cez žalúdok. Pochutnávanie si na tom, čo našou krásnou slovenčinou pozapisovali staré mamy našich starých mám, je pochutnávanie si na materčine. Nabraná do lyžice, napichnutá na vidličku alebo jemne oddelená nožom by mala nepretržite odháňať hlad po nových vedomostiach a skúsenostiach. Bez toho, aby sme zbytočne priberali, alebo objednávali špeciality zo zahraničných reštaurácií. Tá naša domáca je predsa najvzácnejšia. Dobrú chuť!

Valentína Bád'onská, 6.b

Môj perfektný deň

Som šiestak. Ako aj všetci šiestaci, ráno som ospalivý a mrzutý. Nedokážem vstať sám od seba a povedať si dobré ráno.

Od malička som mal dlhé vlasy a tento štýl sa mi páčil, až po druhý ročník. Pod vlasmi sa mi schovávali modro-zelené oči skrášlené hodvábnymi mihalnicami, ale rýchlo som zbadal, že niektoré tety si myslia, že som dievča. A tak som v mojom živote prvýkrát doniesol veľmi dôležité rozhodnutie. Rozhodol som sa ostrihať si vlasy a tak ten istý účes mám dodnes. Odvždy som chcel nosiť tepláky a v piatom ročníku sa mi zapáčilo ich kombinovať so športovým tričkom. To bol môj výber pre najkrajší odev. Môj výber pre letný kemp boli mnohobfarebné športové tričká a nemohol som pochopiť prečo sa rodičia na mňa hnevajú, keď som sa do divadla obliekol ako na futbalový zápas. Moja nálada sa mení, tak ako čo som si ja menil tričká na tom kempe. Niekedy je smutná ako čiernobiele tričko a niekedy veselá ako červenožlté tričko.

Keď sa ma opýtajú, ako by vyzeral môj perfektný deň, ja odpoviem:

- Najradšej by som ho prespal! Rovnako tak by som aj pubertu prespal.

Matej Zaťko, 6.a

Anjel alebo čert

Čaute! Volám sa Vavi, no... vlastne som Va... hm...a čo vás je do toho, ako sa volám?! Poviem vám iba to, že ma rodičia volajú Tinka. A kamaráti a kamarátky ma volajú Vavi. Tieto prezývky sú ako moje druhé meno.

Som žiačka Základnej školy Jána Čme... hmm... ups... Jána Čajaka. Pre mňa je puberta... no tieto moje vlastnosti. Láska, ale aj nenávisť, lenivosť, mrzutosť, láskavosť a hravosť. Vlastne, hravosť, iba keď sa mi nechce učiť. Keďže som pubertáčka, som lenivá. Keď mi mama povie, nech sa idem učiť, ak sa mi v tom momente nechce, v hlave si pomyslím... „Nenávidím ju!“. Ráno, keď sa zobudím, vlasy sa mi podobajú na vtáacie hniezdo bez vtákov. Som pubertáčka, už sa mi nepáči farebné oblečenie alebo oblečenie s koníkmi, mačiatkami (zvieratkami)... Páči sa mi len jednofarebné, napríklad sivé, čierne, biele... Najviac nosím mikinu, nemám rada obtiahnuté tričká. Už sa mi nepáčia koničky ako sú... kreslenie, maľovanie... Robím vraj hlúposti... no... je pravda, že to niekedy prehnám... veď predsa sme deti a na chybách sa učí! A nechcem sa veľmi ani fotiť! Ten hnusný pocit, keď oddychujem a zrazu príde človek tzv. terorista, čiže moja mama a povie, nech si robím úlohy alebo nech jej pomáham variť! A vtedy nenávidím nikoho! Je to naozaj nemožné, ako naše mamy vedia pokaziť dobrú náladu na náš najhorší deň v živote! Nemôžem uveriť napr. ani tomu, že som pred dvomi rokmi bola na maškarnom plese anjel, keď mi mama hovorí, že som čert. Takže som anjel alebo čert? Prečo si vybrať jedno, keď oba k sebe dokonale pasujú? No... nič v zlom, ale tí čerti sú predsa oni a nie ja!

Veľmi zle je byť pubertáčka, lebo mám len viac problémov, ale naozaj krásnych, ale aj zlých zážitkov. Kto si ešte pubertu nezažil, prajem mu veľa šťastia a pekné zážitky!

Valentína Bád'onská, 6.b

Čarovná kniha?

Moja izba je veľmi veľká, sú tam naozaj všelijaké veci, ale každá hračka či kniha má svoje miesto. Plná izba vecí, ale iba na jednej poličke prach sa zbiera.

A tak ráno, keď som sa zobudila, čo som nevidela?! Moja uprataná izba bola ako keby ju niekto tornádom rozniesol a na poličke plnej prachu bola nejaká zvláštna kniha. Pozerala som sa na ňu otvorenými ústami, priblížila som sa k nej... taká čudná všelijako vymaľovaná kniha a na nej ani autor ani názov. No čo už, otvorila som ju. Vy, ani neviete, aký to bol zmätok, veď kniha bola čarovná! Stiahla ma do seba a predom mnou sa všetko začernilo. Objavovali sa rôzne filmy a keď sa to skončilo, objavila som sa v lese. Les bol taký krásny, mal čokoládové stromy a malinové kvety. Ochutnala som jednu malinovú čokoládu, keď odrazu začalo snežiť. Spadla prvá a posledná vločka. Keď posledná vločka na mňa spadla, niečo sa zrútilo.

Myslela som si, že mi je koniec, keď zrazu som sa prebudila. Čo sa mi to stalo, nevedela som. Možnože to bol sen, ale izba bola znovu uprataná, na poličke stál prach a ja som vedela, že je všetko v poriadku.

Anežka Macková, 6.a

Tak to som ja

Som Luka. Mám dvanásť rokov. Mám rád mnoho vecí. Aký som ja? Je to veľmi ťažko povedať, ale sa pokúsim.

Nie som až toľko vysoký a mám hnedé vlasy a zelené oči. Mám rád športy a kamarátenie. Keď by ste sa ma opýtali na moje tri najvýraznejšie vlastnosti, určite by som vám povedal, že som vtipný, priateľský a občas aj trochu lenivý, ale som vždy ochotný pomôcť, potešiť a aj vypočuť. Tí, ktorí ma nepoznajú až tak dobre, by povedali, že som tichý chlapec, no moja sestra by sa s tým nezhodla. Často hovorí, že mám bláznivé nápady, že pristúpam k veciam s málo optimizmu, ale aj že som múdry, nasmiaty a statočný.

Myslím si, že som úplne dobrý človek. A tak ako aj každý z nás, snažím sa, aby som bol ešte lepší.

Luka Ivanišević 6.b

Čo ma bolí, čo ma trápi

Mobil, najlepší priateľ človeka?

(esej)

Čas sa mení. Mení sa všetko. Aj ľudia. Kedysi deti nevedeli, čo je to mobil. Hrávali sa vonku, hrávali rôzne spoločenské hry... Dnes človek nemôže urobiť ani krok bez mobilu. Berieme si ho všade so sebou. Do školy, do práce... úplne všade!

V dnešnej dobe sa mobily stali neoddeliteľnou súčasťou našich životov. Pre mnohých sú mobily nielen nástrojom na komunikáciu, ale aj najlepšími priateľmi. S mobilom trávim najviac času. Hráme na ňom rôzne hry, žiaľ, ktoré nás môžu negatívne ovplyvňovať... namiesto toho, aby sme sa hrali spoločenské hry s ozajstnými osobami. Alebo máme videohovory, namiesto toho, aby sme sa stretli s niekým. No výhody sú komunikácie s niekým, kto je v inom štáte, potom sú tu aj hry, ktoré nám môžu pomôcť pri učení..., predsa na nás prevahu má negatívny vplyv mobilov. Mobil v škole?! Prečo nie? My žiaci môžeme odpisovať z mobilov napríklad domáce úlohy, písať slohové práce a to všetko vďaka umelej inteligencii. Porovnávaním minulosti a súčasnosti vidím, že zatiaľ čo mobilné telefóny nám poskytujú neobmedzené možnosti komunikácie a zábavy, môžu ovplyvniť naše osobné vzťahy. Dnes sa často stáva, že namiesto osobného stretnutia si radšej píšeme sms-ky alebo sa rozprávame cez videohovory. Môžeme stráviť hodiny na sociálnych sieťach, čo môže viesť k pocitu osamelosti a odcudzenia. Je dôležité si uvedomiť, že aj keď nám technológie uľahčujú život, mali by sme si nájsť čas na skutočné zážitky s našimi blízkymi. Mobilný telefón môže byť našim pomocníkom, ale nemal by nahrádzať osobné vzťahy a chvíle strávené spolu.

Valentína Bád'onská, 6.b

Bez ohľadu, že si starší ľudia myslia, že deti a mladí ľudia si nevedia svoj život predstaviť bez mobilného telefónu, nezhodol by som sa s tvrdením, že mobil je môj najlepší kamarát. Mobil mi nikdy nemôže nahradiť môjho najlepšieho kamaráta a čas, ktorý trávim v rozhovore alebo hraním sa s ním. Z druhej strany je veľa predností, ktoré moja generácia má vďaka mobilným telefónom. Predovšetkým veľmi rýchlo zistíme nejakú informáciu. Ľahko a veľmi rýchlo komunikujeme so známymi a neznámymi. Tiež nás nezaujíma či tí, s ktorými komunikujeme sú inej farby kože, viery alebo sú z iného štátu či kontinetu. Dôležité je, či sú naše záujmy podobné. Ak netrávime príliš veľa času s mobilným telefónom a okrem virtuálneho žijeme aj v reálnom svete, mobil nám nie je najlepší kamarát, ale nám je najlepší pomocník.

Miroslav Belička, 6.a

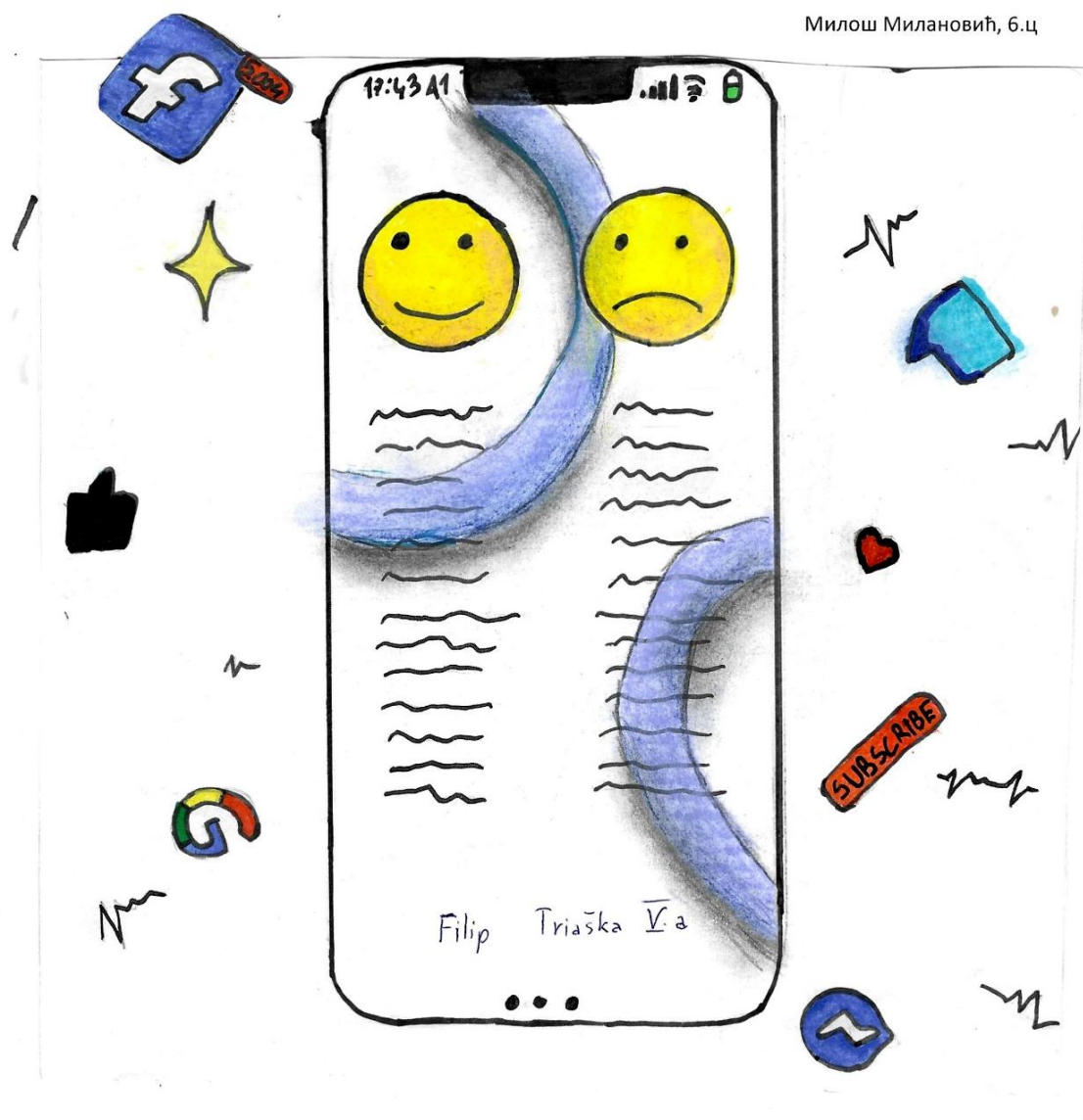
Зашто је мобилни телефон мој пријатељ, а зашто непријатељ

За мене телефон није друг, ни непријатељ, али ми је дужник. Дугује ми све оне дане у којима сам само гледао у њега и мислио да ћу нешто постићи, а нисам.

Телефон може и за нешто корисно да служи, али не као рачунар. Али, опет, и телефон има своје предности, на пример, мали је и можеш свуда да га носиш, на брзину нешто да погледаш, прочиташ, научиш или послушаш. Његова лоша страна су садржаји које нуди и игрице које стварају зависност, па некад чак и депресију. Понекад помислим: „Можда и није тако лош,“ па на сцену долазе рекламе, које, не да умарају, него убијају.

Телефон је, као и сви остали савремени уређаји, користан, али и штетан за здравље.

Милош Милановић, 6.ц

Из наших свесака

Miš i njegov odraz

Miš je nosio parče sira. Prolazeći pored ogledala, spazio je svoj odraz. Učinilo mu se da miš u ogledalu ima veći komad sira. Krenuo je iza ogledala da mu ga otme. Iza ogledala je stajala mačka. Miš se uplašio i ispustio komad sira. Utrčao je u mišju rupu i ostao bez oba komada sira.

Filip Červeni, 4.a

Zašto je prijateljstvo važno za mene

Svako od nas ima potrebu da ima pored sebe nekoga koga razume, podržava i deli s njim lepe i teške trenutke. Bez prijateljstva dani bi bili prazni, a radosti manje.

Prijateljstvo je nešto, što me čini srećnim i zbog čega se osećam voljeno. Moj najbolji prijatelj je neko, kome mogu da verujem i kažem sve. Zajedno delimo tajne, smeјemo se i provodimo vreme. Kada sam tužan, on me razveseli, a kada sam srećan, on se raduje sa mnom. Prijateljstvo nije samo zabava, već i podrška. Moj najbolji prijatelj mi pomaže da se osećam sigurnije i hrabrije. Ponekad, se takmičimo, ko će biti bolji u igricama ili sportu. Nije bitno ko pobedi jer se na kraju svi radujemo i zabavljamo. Prijatelj mi pomaže i u školi. Kada imam težak domaći zadatak, dogovorimo se da ga rešimo zajedno. Nekada se šalimo, pričamo smešne priče, pa zaboravim na stres.

Prijateljstvo je dragocen dar, koji moramo čuvati. Pravi prijatelji su oni koji ostaju uz nas, bez obzira na sve. Dovoljno je imati jednog pravog, i život je lakši. Jako sam srećan što imam pravog prijatelja, sa kojim mogu provoditi vreme i ići zajedno na sport. Nekada se pitam, šta bi bilo kad ne bih imao ovog najboljeg prijatelja.

Tibor Valentik, 7.a

Збогом мојих четрнаест година

Када сам била мала, стављала сам руке у мајицу и причала, да сам их изгубила. Спавала сам са свим плишаним играчкама и ниједна није била изостављена, никада.

Чекала бих брата иза врата, да бих га уплашила, док ми није досадило. Правила бих се да спавам, да ме тата носи из кола у кревет. Мислила сам да Месец путује са нама, да ако прогутам семе, дрво ће порастити у мом стомаку. Гледала сам како се капљице на прозору такмиче и заједно долазе до циља. Не сећам се када се све ово задњи пут све ово десило. Тако је лако бити дете. Док сам била мала, мислила сам да бајкама никад нема краја. За ових четрнаест година, научила сам много. Живот је тежак. Док одрастамо, учимо да ценимо мале ствари и да живимо у тренуцима. Славили смо победе, били смо тужни, понекад ствари нису испале онако како смо планирали, али због тога смо постали јачи.“ Једног дана, све ће бити добро. У томе је наша нада.“ Зато што, кроз све што смо прошли, пролазимо и тек ћемо проћи, нас чини спремнијима за будућност.

Моја жеља је да сви сачувамо ово дете у нама. Да сви помажемо једни другима, да се не сакривамо, да знамо наше ја, да не гладимо на свет вучјим очима и да никада не заборавимо наших дивних, узбудљивих четрнаест година.

Лана Иванишевић, 8.а

Z pera štvrtákov

Deti a láska

Láska je, keď slnko žiari
láska je, keď voda prúdi
láska je, keď hviezda svieti
láska je, keď vonku je veľa detí.

Šťastné je dieťa,
ktoré lásku má
a ešte šťastnejšie,
keď lásku dá.

Filip Červení, 4.a

Priateľstvo

Priateľstvo je krásne,
priateľstvo je zdravé.
Priateľstvo je srdiečko,
priateľstvo je hravé.

Mať priateľa je vzácné
nikdy nie si sám.

Preto si ho váž,
nech život krajší máš.

Dáša Lončárová, 4.a

Vlčia láska

V tmavom lese medzi stromami
dva vlky sa spoznali
oči im v noci žiarili ako tie hviezdy
na nebi.

V lese vietor sfúkol,
keď silný vlk zručol.
Vlčica sa rozbehla
a k vlkovi dobehla.

Vlčica sa k nemu túli
a vlk jej lásku sľúbi.
Všetci sa v lese radujú
a na svadbu sa chystajú.
Svadba bude bohatá

Z pera štvrtákov

Deti a láska

Láska je, keď slnko žiari
láska je, keď voda prúdi
láska je, keď hviezda svieti
láska je, keď vonku je veľa detí.

Šťastné je dieťa,
ktoré lásku má
a ešte šťastnejšie,
keď lásku dá.

Filip Červeni, 4.a

Priateľstvo

Priateľstvo je krásne,
priateľstvo je zdravé.
Priateľstvo je srdiečko,
priateľstvo je hravé.

Mať priateľa je vzácné
nikdy nie si sám.

Preto si ho váž,
nech život krajší máš.

Dáša Lončárová, 4.a

Vlčia láska

V tmavom lese medzi stromami
dva vlky sa spoznali
oči im v noci žiarili ako tie hviezdy
na nebi.

V lese vietor sfúkol,
keď silný vlk zrukol.
Vlčica sa rozbehla
a k vlkovi dobehla.

Vlčica sa k nemu túli
a vlk jej lásku sľúbi.
Všetci sa v lese radujú
a na svadbu sa chystajú.
Svadba bude bohatá

Filip Triška V. a

Boli sme na ... (spomienky žiakov 3.a triedy)

V sobotu bol naplánovaný náš výlet. Ráno sme sa stretli pri škole.

Na mňa a mojich spolužiakov čakal veľký autobus. Najprv sme šli do Nového Miloševa pozrieť si múzeum Žeravica. Tam sme videli staré traktory a všelijaké staré veci. Páčil sa mi rodný dom Vladimíra Glavaša. Potom sme šli obedovať do reštaurácie. Po obede navštívili sme krásnu galériu bratov Tan. Bolo tam veľa hračiek a mne sa všetky páčili. Hneď v blízkosti sme si šli kúpiť zmrzlinu a pukance. V Bečejí pri fontáne sme sa fotili a potom sme šli domov. Výlet sa mi veľmi páčil a bol som šťastný.

Mám rád, keď strávim pekný deň s mojou pani učiteľkou a so spolužiakmi.

Filip Červeni

Prišli sme ráno o 7.00 hod. Nastúpili sme do autobusu. Každý sedel so svojím párom. Najprv sme sa zastavili v múzeu Žeravica, tam boli starodávne traktory, televízory a koče. Na druhom mieste sme boli v dome Vladimíra Glavaša a tam sme videli staré poľnohospodárske stroje, jeho dom a pivnicu. Potom sme šli na obed. Všetko nám chutilo okrem zemiakovej kaše. Nakoniec sme šli do Múzea bratov Tánovcov. Tam boli všelijaké hry čo súviseli s fyzikou a chémiou, ale hlavne všetko bolo zaujímavé. Potom sme si kúpili zmrzlinu, šťavu a pukance. Keď sme sa vracali domov, cestou som trochu spala. Výlet sa mi veľmi páčil.

Hana Víziová

Tento výlet nebol obyčajný. Bol zábavný, zaujímavý a ktovie ešte aký. Boli sme aj v múzeách, ale aby sme prišli po to, musíte chvíľku počkať. Dobré. Tak teda začnem!

Najprv sme čakali pred školou. Potom sme nasadli do autobusu, ale predtým sme dlho čakali a čakali. Ale predsa čakanie sa oplátilo. Keď sme vošli do autobusu, rozprávali sme sa, aby sa potom po takej dobrej hodine konečne otvorili autobusové dvere a boli sme v prvom múzeu so starými traktormi a mnohými vecami z minulosti. Bolo nám super! Bola tam jedna stará učebňa, všelijaké veci a ktovie čo ešte. A potom som videl bubne a muzikálny kútik. To bol môj ráj! Potom sme šli na nasledovné atraktívne miesto – rodný dom Vladimíra Glavaša. Tam sme videli jeho posteľ, jeho veci a boli sme aj v pivnici, ktorá bola na pivnicu príliš pekná. Znovu sme nasadli do autobusu a šli sme na ďalšie atraktívne miesto – Dom bratov Tánovcov. Bol to dom maliara a chemika. Bolo nám tam super! Videli rôzne hry, ktoré súviseli s fyzikou. Tam sme boli dlho a potom sme šli do parku, kde sme sa fotili a pri fontáne jedli zmrzlinu. A šli sme domov! Cestou domov sme sa hrali, rozprávali.

A to je to! Vidíme sa v nasledovnej slohovej práci. Čau!

Relja Jovanović

Ráno som sa naraňajkovala a skontrolovala či mám všetky veci zbalené.

Všetci sme sa stretli pred školou. Cestovali sme autobusom. Najprv sme sa zastavili, aby sme si zjedli desiatu a potom sme odkráčali do múzea Žeravica. V tom múzeu sme sa cítili ako v minulosti. Videli sme rôzne staré traktory, náčinia a staré miestnosti. Keď sme si múzeum dobre prezreli, nasadli sme do autobusu a odviezli sme sa do starého domu Vladimíra Glavaša. V tom dome bolo stré náčinie, ako i izby vybavené starým nábytkom. Videli sme i voľakedajšiu holičskú dielňu. Nasledovné múzeum bolo pomenované podľa bratov Tan, kde sme sa hrali s rôznymi vynálezmi. Šli sme na obed, ktorý mi veľmi chutil. Nakoniec sme si dali zmrzlinu.

Unavení, ale plní zážitkov sme sa vracali domov. Prialo by som si, aby sme výlety mali častejšie.

Daša Lončárová

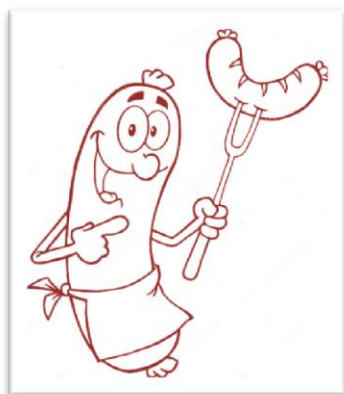
Ученици 1.ц пишу ...

Зима је моје омиљено годишње доба.
Сваке године сам био на Златибору.
Када смо стигли падао је снег.
Уживао сам у играма на снегу.
Грудвао сам се и санкао са братом.
Најзанимљивије ми је било што сам јахао коња.
Једва чекам да поново одем на Златибор.

Андреј Милеуснић, 1.ц

КЛОБАСА ФЕСТ

Као сваке године почетком фебруара одржава се кlobаса фест.

Једва чекам тај викенд да са својим другарицама обиђем све штандове на којима се продају играчке, слаткиши и накит. Ове године мије највише привукао пажњу баблти са укусом јагоде и боровнице.

Са татом са обишла и место на коме се одржавало такмичење у прављењу кобасице, чварака и путера.

После тога сам отишла у забавни парк за децу. Тамо сам провела остатак дана играјући се са својим другарима.

За мене је овај дан био веома леп и узбудљив!

Лана Рашета, 1.ц

ДОГАЂАЈ НА КОМ САМ БИЛА

Сваке године са родитељима идем на фестивал кобасицијада.

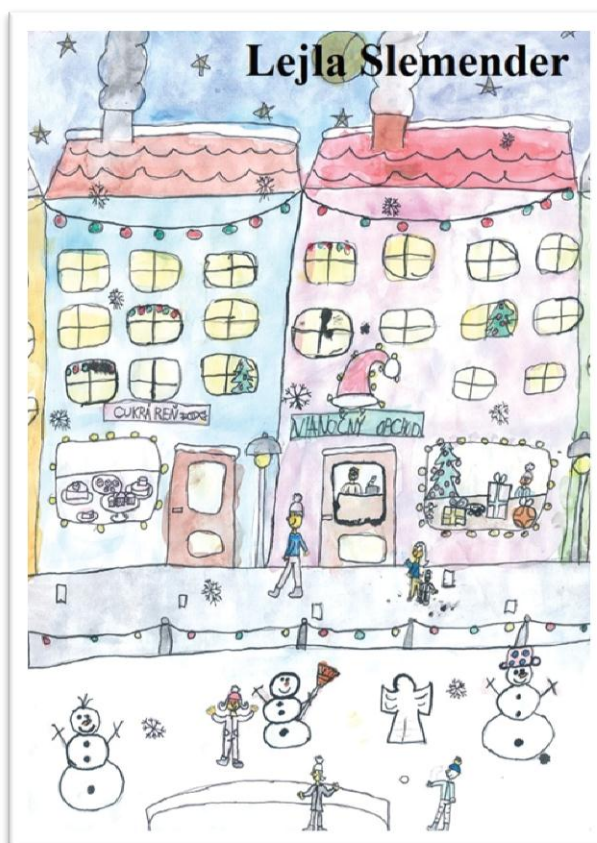
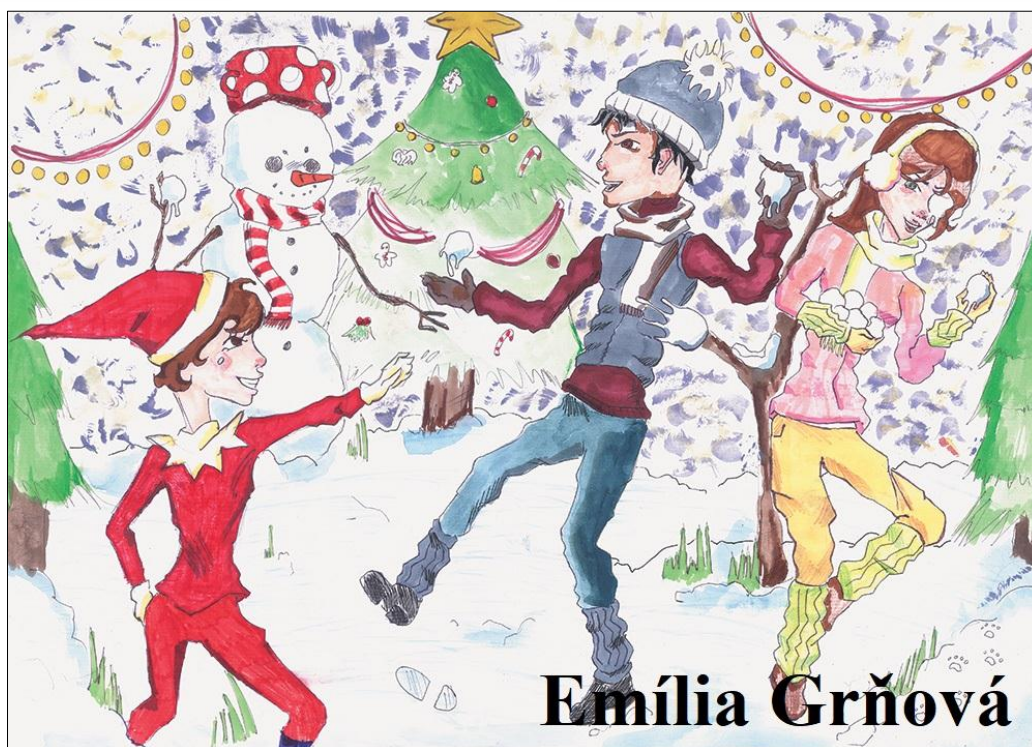
Овај догађај се одржава у Бачком Петровцу. То је такмичење у прављењу кобасице. Буде пуно шарених штандова. У великом шатору праве кобасице, буде пуно људи, музике. Тамо сам срела моју пријатељицу Хану. Нас две смо отишле до штандова да купимо нешто нама. Скакале смо на гуменом дворцу.

Волим овај догађај јер буде весело и ја будем срећна. Мама и тата су ми обећали да ћемо ићи и следеће године.

Елена Ширка, 1.ц

Víťzné výkresy výtvarnej súťaže (Ústav pre kultúru vojvodinských Slovákov)

Naši prváci

UČITELIA A ŽIACI cez kľúčovú dierku

Janko príde domov a hovorí:

-Dostal som jednotku z matematiky
a päťtorku z hudobnej.

-A to sa ti po tej jednotke chcelo ešte spievať?

Miško, prečo

trháš v kalendári

každý deň tri listy naraz?

-Aby boli čím

skôr prázdniny.

Starý otec sa pýta vnuka:

-Tomaško, ako ďaleko si s tou angličtinou?

-Už viem povedať dobrý deň,

ďakujem a prosím.

-To je výboré! To si doteraz nevedel

ani po slovensky.

Učiteľka sa v škole pýta Janka:

-Janko, máš tri jabĺčka a ak jedno zješ,
čo ti zostane?

-Ohryzok, - odpovedá Janko.

Prečo stojí bocian

na jednej nohe?

Lebo keby dvihol aj tú druhú

tak by padol.

Malý Jožko sa vyťahuje

pred kamarátmi:

-Chalani, môj pes vie klamať!

-To nie je možné!

-Tak dávajte pozor!

Dunčo, ako robí mačička? – Haf-haf!

-No vidíte!

-Peťko, prečo si včera neprišiel do školy?

-No, viete pani učiteľka,... ja som ...bol som... – jachtá Peťko.

-A mám ťa! Ty si bol za školou!

-Ale pani učiteľka, keby som bol za školou,

tak by ste ma predsa videli z ona kabinetu!

Mama karhá syna:

-Hovorila som ti, že tie sánky máš
požičiavať aj bratovi!

-Veď mu ich požičiavam!

Ja ich mám z kopca a on do kopca.

Hanka ide znovu

spat' s mokrou hlavou.

Otecko je už nahneváný,

a tak sa pýta:

-To naozaj musíš všetkým

rybičkám dávať pusu

na dobrú noc?

Večer spieva stará mama vnúčikovi

Uspávanku. Po chvíli sa vnúčik ozve:

-Starká, nemohla by si si ísť spievať do kuchyne?

Mne sa chce strašne spať.

FOTOZÁBERY

VÍŤAZI 34. PETROVSKÉHO MARATÓNU 2024

Škôlka – 200 m – *dievčence*: 1. Simona Pavlovová, 2. Iva Rumanová, 3. Nela Eraková; *chlapci*: 1. Robert Kolár, 2. Daniel Stojanovič, 3. Lav Novakov.

Základná škola 1. a 2. trieda – 400 m – *dievčence*: 1. Michaela Vargová, 2. Zara Rakočevićová, 3. Petra Kolárová; *chlapci*: 1. Nebojša Milanović, 2. Dávid Kubinec, 3. Štefan Buzek.

Základná škola 3. a 4. trieda – 1 km – *dievčence*: 1. Helena Lončarová, 2. Valéria Valentíková, 3. Anna Júlia Marčeková; *chlapci*: 1. Michal Poniger, 2. David Žigmund, 3. Jordan Obeng.

Základná škola 5. a 6. trieda – 2 km – *dievčence*: 1. Iva Diviaková, 2. Ines Orosová, 3. Nora Širková; *chlapci*: 1. Marián Kovarčík, 2. Viktor Blažek, 3. Luka Šulán.

Základná škola 7. a 8. trieda – 4 km – *dievčence*: 1. Teodora Jovanovićová, 2. Mía Čániová, 3. Veronika Mravíková; *chlapci*: 1. Marek Šulán, 2. Peter Kámaň, 3. Marcel Spevák.

Gymnazisti – 8 km – *dievčence*: 1. Lucia Beličková, 2. Hana Cehmajstrová, 3. Erna Speváková; *chlapci*: 1. Dávid Andrášik, 2. Ján Pavelka, 3. Matej Belička.

Ženy do 45 rokov – 4 km: 1. Ermina Poničanová-Hemelová, 2. Anna Speváková, 3. Maja Lačoková.

Muži do 45 rokov – 4 km: 1. Martin Širka, 2. Vukašin Ivanišević, 3. Martin Durgala.

Ženy veteránky – 4 km: 1. Anna Speváková, 2. Ludmila Grňová, 3. –.

Muži veteráni – 4 km: 1. Branislav Chlipec, 2. Ivan Lomen, 3. Marijan Pavlov.

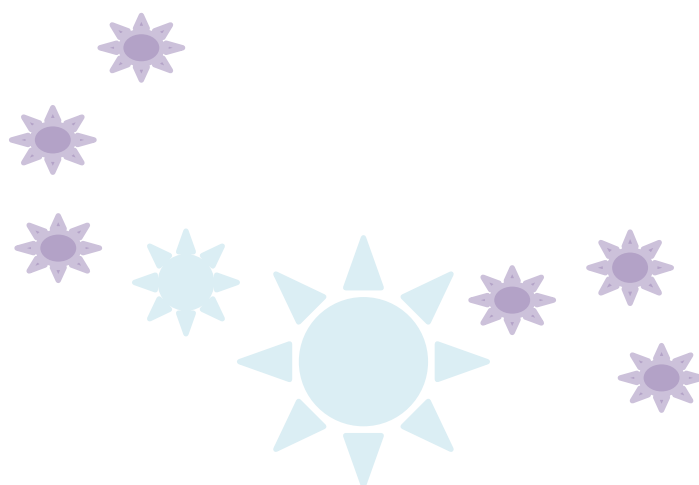
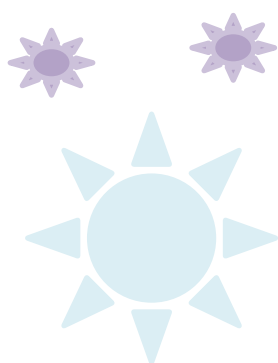
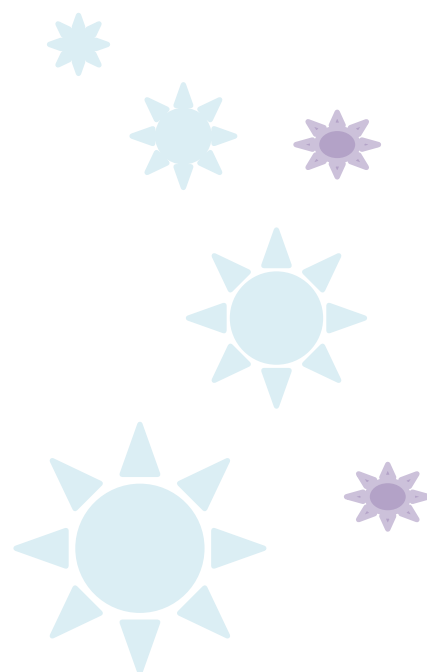
Ženy – 8 km: 1. Sladana Obengová, 2. Anastasija Govorčinová, 3. Miroslava Trabaková.

Muži – 8 km: 1. Željko Mileusnić, 2. Róbert Dudáš, 3. Ivan Kotiv.

ROZHLASOVÁ SÚŤAŽ

(1. miesto Daša Lončarová a Lana Ivaniševićová; 2. miesto Milan a Michal Majerovci)

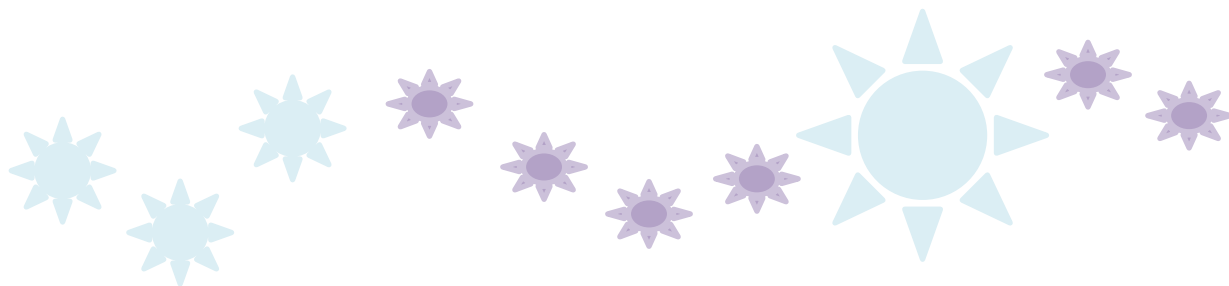
додела диплома у Матици српској за републичко тамичење
из српског као нематерњег језика

Slnečná jeseň života

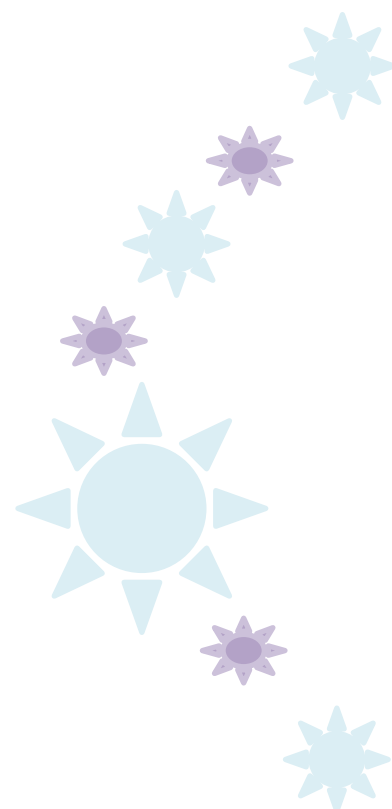
Aj k nám zavítal Mikuláš!

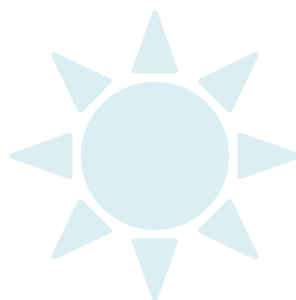
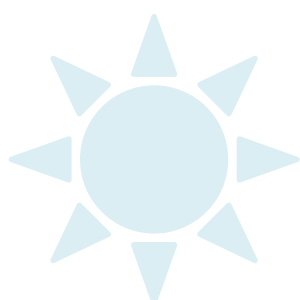
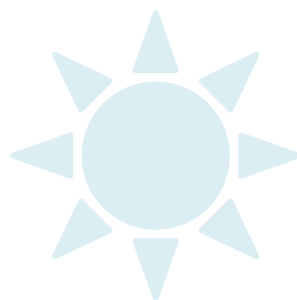

*čas strávený v
knižnici*

ôsmaci skrášľovali priestory obecnej knižnice

oprava školskej strechy - 2025

nové osvetlenie v kuchyni

vynovená školská strecha

*Dajme
knihám
dôstojný
priestor*

*rekonštrukcia
priestoru knižnice*

Z KAŽDÉHO ROŠKA TROŠKA

1 SÚRADNICE

Hľadaj písmenká podľa súradníc a postupne ich prepíš do vety.

	A	B	C	D	E	F	G	H	I
1	Q	A	Y	X	C	V	B	N	E
2	F	T	G	H	J	K	P	L	M
3	D	S	A	Č	E	R	T	Z	U
4	D	V	I	T	J	P	O	Č	I
5	Í	R	V	C	S	J	Ú	Ý	M
6	A	K	Š	F	L	O	T	G	H
7	O	E	R	V	I	T	J	P	U
8	A	B	J	E	P	R	L	M	K
9	Ž	K	P	L	L	A	J	O	Á
10	L	O	O	M	T	G	H	D	F

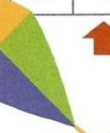
*Keď je vonku chladno
a celý deň prší, Adamko
najradšej číta dobrú knižku,
vymýšľa nové úlohy
do časopisu a pri tom*

G2 C4 F5 B7 B2 I1 E8 A10 H5 D3 A6 G9

2 BLUDISKO

Pomôž šarkanovi prejsť bludiskom postupne od 1 po 10.

3	7	6	3	4	10		
4	6	5	9	3	8		
3	2	3	4	8	8	9	10
3	1	5	5	6	7	10	7
		2	4	4	9	6	7
		1	6	3	6	5	9

3 SKRYTÝ OBRÁZOK

Vymaluj štvorčeky správnymi farbami.

			heart		star
		heart	heart	heart	star
	heart	heart	heart	heart	heart
heart	heart	heart	heart	heart	heart
	triangle	triangle	triangle	triangle	triangle
	triangle	circle	triangle		triangle
	triangle	triangle	triangle	triangle	

4

DOMČEKY

Doplň do domčekov chýbajúce čísla tak, aby boli príklady správne.

6	+		=	10
+			-	
2				
=			=	
	-	5	=	

9	-		=	
-			+	
			4	
=			=	
5	+		=	11

	+	2	=	4
-			+	
1				
=			=	
	+	6	=	

	-	6	=	
-			+	
			9	
=			=	
4	+		=	10

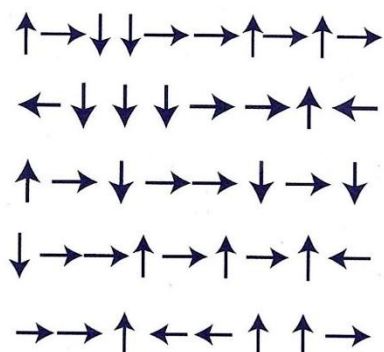
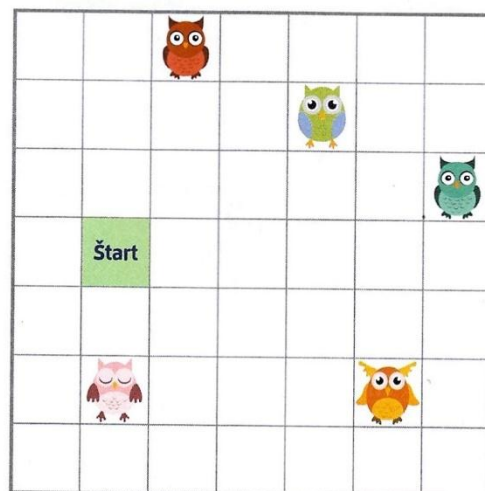
1	+	5	=	
-			+	
=			=	
	+	5	=	9

13	-	3	=	
+			-	
			2	
=			=	
	-	7	=	

5

PO ŠÍPKACH

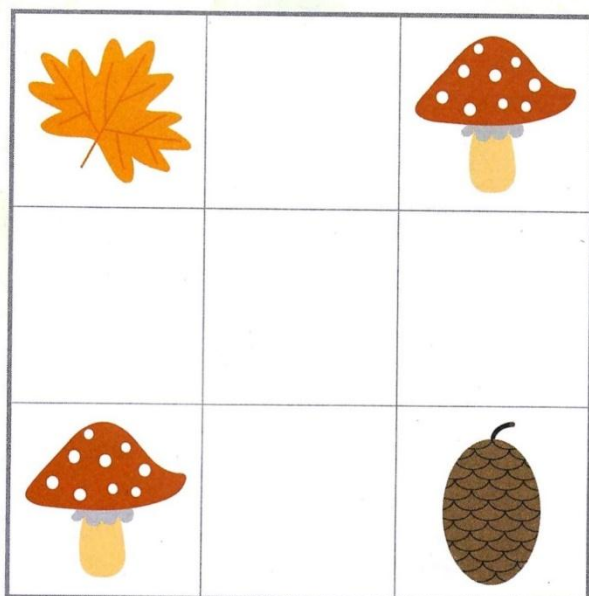
Začni na štarte a postupuj podľa šípok. Zisti, ktorá cesta ťa zavedie ku ktorej sove a spoj ich dokopy.

6

SUDOKU

Doplň do sudoku čísla a obrázky tak, aby v každom stĺpci, riadku a štvorci bolo každé iba jedenkrát.

5		4		3	
1			4		6
2			6	1	
	1	3			4
3	5		2	4	
	2			6	

		2		5	
5	4		2		6
4	6	1		2	3
			4		
1		4			2
3			1		5

4	1		2	3	
3				1	
5		4	3		1
	3			2	
2		1		4	3
	4			5	

6		5	3		2
		4			1
1		6		3	
4			2		6
	4	1			3
3			1		4

Z každého roška troška